HebrewBooks.org ©Moznaim Publishers. No commercial use allowed.

ר' יוסי ד] **כהורס.** מוטעמו משוקע כלמעלה׳ בנכורות (דף מג.): מרוס זה שמוטעם משוקע: **מצינו ימין שנקרא יד.** ולע"ג ה] ילפינן מהכא: **מה** ו] **(מזוזה) כאיבה בימין.** כשכותבין המזוזה בימין לרוב בני אדם כותבין בימין לף קשירה נמי עבד קשר בימין ומלקשר בימין מכלל שהוא בשמאל לאי שהוא ז] על ימין **כדי** שיהו יכולין לקושרה בימין: **מידכה כדי.** מלכתיב ד"כה"י ח] כהה משמע לשון נקיבה שמע מינה בשמאל קשור לתין בה כח כנקיבה. ל"ש ידכה יד כהה עמיא בלא כח: **כתפילין.** לתיכא מנא דליף שמאל מידכה כרב אשי ולתיכא דלא ליף: **נרכום אף הגידם.** שתין לו יד ט] לידכה למשמע יד לרוסה ומקולקלת: **אין לו זרוע.** שמאל: (ו) ימין של לטר הוא שמאל לידיה הוא ולרוב כמו בשמאלו: **כשולט כשתי ידיו.** שמתיהן שוות לו בכח לכיון לתף בימין נמי שולט הלכך מניתה בשמאלו לפי שהיא שמאל לכל לדם ולע"ג לגדידיה הוא י] ימין: **קבורה.** בלרו"ן: **פיכא.** מלקלקול קלי: **רופא.** לך כשהוא קטן כן שנה: **או קוסס גלי.** או עמוד ולא גגלות או קבל עלין שמתא לתמוכי כתיב מיכא כי: **עשר סלעים.** לתל נכור הוא ותים ליה תרי רישי ותשיב כתרין ולע"ג ליולת מתומים לף יהיב אלף ה' סלעים לכתמרינן בפ' יש נכור לגתלה (בכורות מת.) אף"ה התם הוא משום לתי לתפשר לגמלם אבל הכא תל הוא ולתפשר לגמלם שיעלו כתחד והוי שייהם פטר לתם: **שומע אני אפי' נטרף.** תייב לתף על גב דכתיב (במדבר יח) ופדויו מבן חדש תפדה אף"ה הכא לית לן למימר תם לף לא נהרג הוי מי ג' וכבור מעליא הוא יא]: לף

רבי יוסי החורם. פי' בקונטרס חוטמו היה שקוע כעין חרוס דכתיב (דף מג.) ותימה הוא לומר שיהיה בלשון גנאי אלא על שם מקומו נקרא כן. מ"ר: **יד ימינו אינקרי.** ומלכתיב (בראשית מח) ויתמך יד ימין לא היה לו קשיא מידי ס כיון שכבר פירש יד ימינו ונראה לר' יוסי נמי שהשוה קל סמין ומשום הכי לא מייתי מידו הימנית למלוטש. מ"ר פ:

מה כתיבה בימין אף קשירה בימין. בשמוך למרי׳ לתיטר מניח תפילין בימינו שהיא שמאלו והשמאל לדם כשהוא בימינו יש להסתפק בחיוב מהן [ב] מניח תפילין ושמא יש לחמותו כשולט בשתי ידיו [ג]. מ"ר: **אין** לו זרוע **פטור** מן **התפילין** אחרים **אומרים ידכה כו'.** מר לתר מדא ומר לתר מדא ולא פליגי ד]. ו) מ"ר: **קיבורת.** פירש בקונטרס בדרו"ן וקיבורת הוא לשון קבולת בבר כמו (ב"ב דף ה.) קיבורת לתסיני ולתו"ת להוא גובה מניח תפילין בימינו שהוא שמאלו והתניא מניח בשמאלו שהוא שמאלו של כל אדם אמר אביי כי תניא ההיא בשולט בשתי ידיו תנא ז] דבי מנשה על ידך ח] זו קיבורת בין עיניך זו קדקד היכא אמרי דבי רבי יגאי מקום ה שמוחו של תינוק רופס ט בעא מיניה פלימו מרבי מי שיש לו שני ראשים באיזה מהן מניח תפילין א"ל או קום גלי או קבל עלך שמתא אדהכי אתא ההוא גברא א"ל איתיליד לי יונקא דאית ליה תרי רישי כמה בעינן למיתב לכהן אתא ההוא סבא תנא ליה חייב ליתן לו י' סלעים איני והתני ז] רמי בר חמא מתוך שנאמר 3 פדה תפדה את בכור האדם שומע אני אפילו נטרף בתוך ל' ת"ל אך

רבי יוסי החורם. פי' בקונטרס חוטמו היה שקוע כעין חרוס דכתיב (דף מג.) ותימה הוא לומר שכיתנו בלשון גנאי על שם מקומו נקרא כן. מ"ר: **יד ימינו אינקרי.** ומלכתיב (בראשית מח) ויתמך יד ימין לא היה לו קשיא מידי ס כיון שכבר פירש יד ימינו ונראה לר' יוסי נמי שהשוה קל סמין ומשום הכי לא מייתי מידו הימנית למלוטש. מ"ר פ:

מה כתיבה בימין אף קשירה בימין. בשמוך למרי׳ לתיטר מניח תפילין בימינו שהיא שמאלו והשמאל לדם כשהוא בימינו יש להסתפק בחיוב מהן [ב] מניח תפילין ושמא יש לחמותו כשולט בשתי ידיו [ג]. מ"ר: **אין** לו זרוע **פטור** מן **התפילין** אחרים **אומרים ידכה כו'.** מר לתר מדא ומר לתר מדא ולא פליגי ד]. ו) מ"ר: **קיבורת.** פירש בקונטרס בדרו"ן וקיבורת הוא לשון קבולת בבר כמו (ב"ב דף ה.) קיבורת לתסיני ולתו"ת להוא גובה מניח תפילין בימינו שהוא שמאלו והתניא מניח בשמאלו שהוא שמאלו של כל אדם אמר אביי כי תניא ההיא בשולט בשתי ידיו תנא ז] דבי מנשה על ידך ח] זו קיבורת בין עיניך זו קדקד היכא אמרי דבי רבי יגאי מקום ה שמוחו של תינוק רופס ט בעא מיניה פלימו מרבי מי שיש לו שני ראשים באיזה מהן מניח תפילין א"ל או קום גלי או קבל עלך שמתא אדהכי אתא ההוא גברא א"ל איתיליד לי יונקא דאית ליה תרי רישי כמה בעינן למיתב לכהן אתא ההוא סבא תנא ליה חייב ליתן לו י' סלעים איני והתני ז] רמי בר חמא מתוך שנאמר 3 פדה תפדה את בכור האדם שומע אני אפילו נטרף בתוך ל' ת"ל אך

שניו כתף למרפק ומרפק הוא קודם כדמשמע במסכת ערכין (דף יט.): בפ' המומר משקלי דקתני מכניס ידו עד המילו וברגל עד תמרכוכה ט) קני למילו מרפק בממני' וכתיב נמי י) על כל מלילי ידי ומתרגם מרפיקי ידי ומשמע למרפק ידו כנגד תרכוכה ברגל וגם בכל דוכתי משמע למילו הוא קודם ולא כפירוש הקונטרס לפירש כ) גבי חוב וידעוני מייטיל ומסקת סופרים (פ"ג) תניא לא יסיס שני מלילין על הספר וחזו הקודם שלדך להשען עליו עוד תמרי' בפ"ב דזבחים (דף יט.) ולא יסמכו ביזו שתין חוגרין במקום שמזיעין ולא למטה ממתניהן ולא למעלה מלילין אלא כנגד מלילי ידיהן והיינו כנגד הקודם שפה דרך לחגור ולא כנגד מייטיל לתלרכה שם מקום זיעה יותר ובפרק המפלת (נדה דף ל:) ל תמרינן גבי ולד בשני תמו ושני מלילין על ברכיו ומתם דכתיב בירמיה (לא) סיס נא בעיי שתחנות תחת כל מלילי ידיך לא קשיא מידי מ) ולפי שהיה חומו בתלגים בידיו ומשים תחת הקודם בעיי יזיקו לו והא דתנן גבי שבת ס) המוליא בפיו ובמרפיקו לפשר שיתן מלא גרוגרת כנגד חומו פרק של קודם מבפנים וכופף ידו על כתיפו שלא יפול הגרוגרת ויוליאנה והא דתנן בפ' ד' מיתות (סנהדרין דף סה.) בעל חוב זה פיתום המדבר בשתיו וגמ' תניא בעל חוב זה המדבר בין הפרקים ובין מלילי ידיו משמע דלמילו הוא בית השתי לריך לומר דתתי בשנייתא פירש בגרייתא וכמו שהוסיפו בין הפרקים היינו פירקי מלנעות כך הוסיפו מלילי ידיו שהוא מרפק קודם בלע"ז כדפירשית ומדקתני ר"מ מהיית לערכין (דף יט.) למשמע התם למלוויימא יהך זו קיבורת לבל נגדיים הלך מחר לשון בני מלם ועד מרפיקו הוא למיקיים יד משום דקיבורת לא שיר בכלל ועוד מלמתרין בשמעתין שהשה שיתה כנגד הלב והיינו כנגד הדדים כלתתרין במועד קטן (דף מ:) ספפד על הלב כלתכיב על שדים סופדים ומהיית לערכין קשה לדברי המפרשים בפ' המכשר (חולין דף קו:) לחולין על הספר לב שליפי מלמעלות על חיבורו ולקידוש ידים ורגלים עד מזרוע דבשה לזרוע לבלם להת שוק לבלם נמי לית לן הוי כשוק דבשה בתמן בחלות ג' בשוק ממש בתרכוכה ופ' בירך מלמש מקי שוק עשם המחובר לרגל ויתכן לר' יהודה נמי היינו שוק דבשה ט) ויש מפרשים לסובך של רגל דקתמר ר' יהודה היינו פרק הסמוך לרגל דהיינו מלמחוירא קניל"ש בלע"ז וכן משמע בתוספתא למסכת ידים דקתני שיעור שבקידוש ידיים בד' לוגין והיינו עד הסובך ברגלים על הסובך והיינו עד הספר דקתמר במסכת ערכין ובירושלמי למעלה מלילה נמי מוכיח כן דקתמר גבי מלילה כיני מתני' בקשוח מן התרכוכה ולמעלה כשיהא מלא מן התרכוכה ולמעלה פסולה ופריך והכתיב (שמות ג) ורחלו בני מהרון לת לידיהם ולת רגליהם ותנן עליה בידי עד הספר וברגל עד הסובך והיכי תמר כך שנייה לתכיב (דברים כה) מעל רגלו מעתה מפילו מן התרכוכה ולמעלה תהא כשיהא שנייה ט) (היא) לכתיב מעל רגלו ולא מעל למעל רגלו משמע דקרי סובך לפרק הסמוך לרגל. מ"ר פ:

מקום שמוחו של תינוק רופס. הוא הדין הסמוך למצח כדמוכח לקמן מקום הרלוי למעלה בגגג ל' ומתניין בעירובין (דף נה:) מקום שיש בו ד' על ד' טפחים שהוא מהלך בו ג' מילין. מ"ר: **או** קום גלי בו'. בעוגה זה ליכא לבל יש במדרש תשמלי הוליא מתחת קרקע לדם ל' שיש לו שני לראשים לפני שלמה המלך ועמד שמה והוליך בניס ביוצא בו בשני לראשים ויוליא בשתיו בראש לתוך בגגלי מלינים מי שיש לו שני לראשים שהל שני מלקים ומלו לדין לפני שלמה [י]. מ"ר: **שומע אני אפי' נטרף** בתוך ל' יום. פירש בקונטרס נטרף נהרג [יא] ומקשה לר"ת בממתני' הוה ליה למקשויי למן בנכורות (דף מט.) מת בן מתוך ל' יום פטור מחמת שלעים ועוד מקשה לבפ"ק דבבא קמא (דף יט:) למאי עולה ל"ר מלעזר בכור שנטרף בתוך ל' יום יפדין לומו מלי קמ"ל מתני' היא ומיהו

ה) ל"ל יכהה, כ) שיהיו לה: ו) ערכין יט:, ג) ב"ק יח:, ד) בה"ש משמע סו). ל"ק, ה) [ועי"ש תוס' ערכין כ: ד"ה בין לבנין], ו) [עיין מג"מ פ"י מ' מק"ש ומתשובת שעות יעקב ס"ח סי' ג], ז) ל"ק מ"ו, ח) ל"ק, ט) וקרי. ל"ק, י) [מזוקלקל יג], כ) [סנהדרין סה.], ל) [ממרינן נמי נגי. ל"ק, מ) ל"ל לפ', נ) [ב. ומס], ס) מן הפכרת. ל"ק, ע) דהייט כל הירך והוי שני עלמות עלם לתמלעי. ל"ק, פ) דיש. ל"ק, צ) ל"ק מ"ו, ק) [ועי' עוד שבת לב. ד"ה במרלקו וכו' ומה שנ"ל שם על הגליון],

תורה אור השלם

1. וַיַּרְא יוֹסֵף כִּי יָשִׁית אָבִיו יַד יְמִינוֹ עַל רֹאשׁ אֶפְרַיִם וַיֵּרַע בְּעֵינָיו וַיִּתְמֹךְ יַד אָבִיו לְהָסִיר אֹתָהּ מֵעַל רֹאשׁ אֶפְרַיִם עַל רֹאשׁ מְנַשֶּׁה:
בראשית מח יז
2. וּקְשַׁרְתָּם לְאוֹת עַל יָדֶךָ וְהָיוּ לְטֹטָפֹת בֵּין עֵינֶיךָ:
דברים ו ח
3. כָּל פֶּטֶר רֶחֶם לְכָל בָּשָׂר אֲשֶׁר יַקְרִיבוּ לַיְיָ בָּאָדָם וּבַבְּהֵמָה יִהְיֶה לָךְ אַךְ פְּדֹה תִפְדֶּה אֶת בְּכוֹר הָאָדָם וְאֶת בְּכוֹר הַבְּהֵמָה הַטְּמֵאָה תִּפְדֶּה:
במדבר יח טו

הגהות הב"ח

(ו) רש"י ד"ה אין לו זרוע שמאל: סמ"ק ותמ"ק מ"ה בימינו ימין של מלול:

גליון הש"ס

גמ' בעא מיניה פליגי. עיין בכתוס' תור לתגתון בעל פנים מלילות ס' במתכר: **תום'** ד"ה יד כו' ביון שכבר פירש כו'. עי' עירובין דף ג ע"ג תוס' ד"ה בין לבנין:

לעזי רש"י

בדרון [בדרו"ן]. החלק הבשרני של הזרוע.

מוסף רש"י

זו קיבורת. לבר מתמני' שבזרוע ובלע"ז רבתר"ן (עירובין [בדרו"ן]). **פרה תפדה.** לן פרה תפדה לת בכור שנטרף. בכור לתם שנטרף. בכור לתם שנהרג בתוך ל' יום (שם). ת"ל אך חלק. לין לריך לפדותו, ולתם מת מעלמו לת לינהריך לן למימר לתת בתוך (במתכר יח) ופדויו מבן חדש תפדה. אבל בהמה מינעיגן לת למרינן לת נפל לת לינקלו לתם מי ולת נפל הוה ולינהרגים (שם). אך חלק. לתכן ולקרן מינעיגן (עירובין קה. פסחים ה. שם עא. שבועות יג.).

א) [עוס"ש סו"ס סימן לב סעיף ס"ן].
קצה ב ג מיי' פ"ל מהלכות תפילין הלכ' ג טוס"ש סו"ס סי' כז סעיף ו:
קצו ד ה מיי' שם הלכה ג כ טוס"ש שם סעיף ג ט:
קצז ו מיי' פ"ל מהל' ציכורים הלכה ז סמג עשין קמד טוס"ש ס"ד סי' שם סעיף יב:

שיטה מקובצת

ג) ר' יוסי החרום ובתוס' חיצונית גריס החרם על שם מקום כמו עיר החרם [ישעיה י"ט] או חרס כמו חמנת חרס [שופטים ב]: ד) ור' יוסי החרום: ה) מידכה. בה"י יד כהה א"ל ר"א לרב אשי ואימא יד שבכח א"ל: ו) ר' יוסי החרום: ז) ולא מהכא נפקא א) כדי לינסא ותיבת ילפינן ל"ש: ו) מה מזוזה - הנחה הוי על קיבורת ימין: ח) תיבת כהה נמחק: ט) דיידך כהה דמשמע יד רועה ומקולקלת: י) הויא כימין: יא) מעליא הוא נ"א שנטרף שנולדו לו סימני טריפה כגון ניקב קרום של מוח: יב) מניח תפילין. אי אזלינן בתר כתיבה הואיל דכתיב וקשרתם וכתבתם אי לא: יג) ידיי ולא כתב כן בעל התרומות: יד) פליגי ובירושלמי משמע דפליגי דאמר לרבות את הגידם שמניח בימינו וכן אמר׳ בהדיא ב) במכילתא דפליגי: טו) שבורות שהוא למעלה מן המרפק שקורין קודא אבל אי אפשר לומר שהוא במקום קבוצת בשר למטה מן המרפק דהא משמע כר׳ זוריא הוא הענגס שבין מרפק לשחי כדאמר בפ"ק דאהלות כר׳ תוס׳ אחרות: טו) תיבת ואור"ת נמחק: יז) בשלמים (ויהיהי בעצמות) מן הפרק של האכזובה עד בוקא דאטמא דהיינו כל הירך שני עצמות: יח) שלמה. נ"א שלמה בתכמתו הרתיח מים וכסה אחד מן הראשים ושפך הרותחים על ראש השני מחמת צער הרותחים צעק בשני ראשים אמר שלמה ש"מ דחולדה אחת לשתי הראשים ואין נידון אלא כאיש אחד: יט) ונקשה לר"ת הדא דתל"ל נהרג בהדיא ולמה שינה את לשונו לומר נטרף ועוד דמה ענין זה למי שיש לו שני ראשים. תוס׳ אחרות:

א) ל"ל נפקא כתילפתא: ב) עי' בש"ס שנות יעקב ס"ח סימן ג׳ שכתב דלימי מוכרת כלל מהמלילתא דפליגי ע"ש: